

THE HEDGEHOG

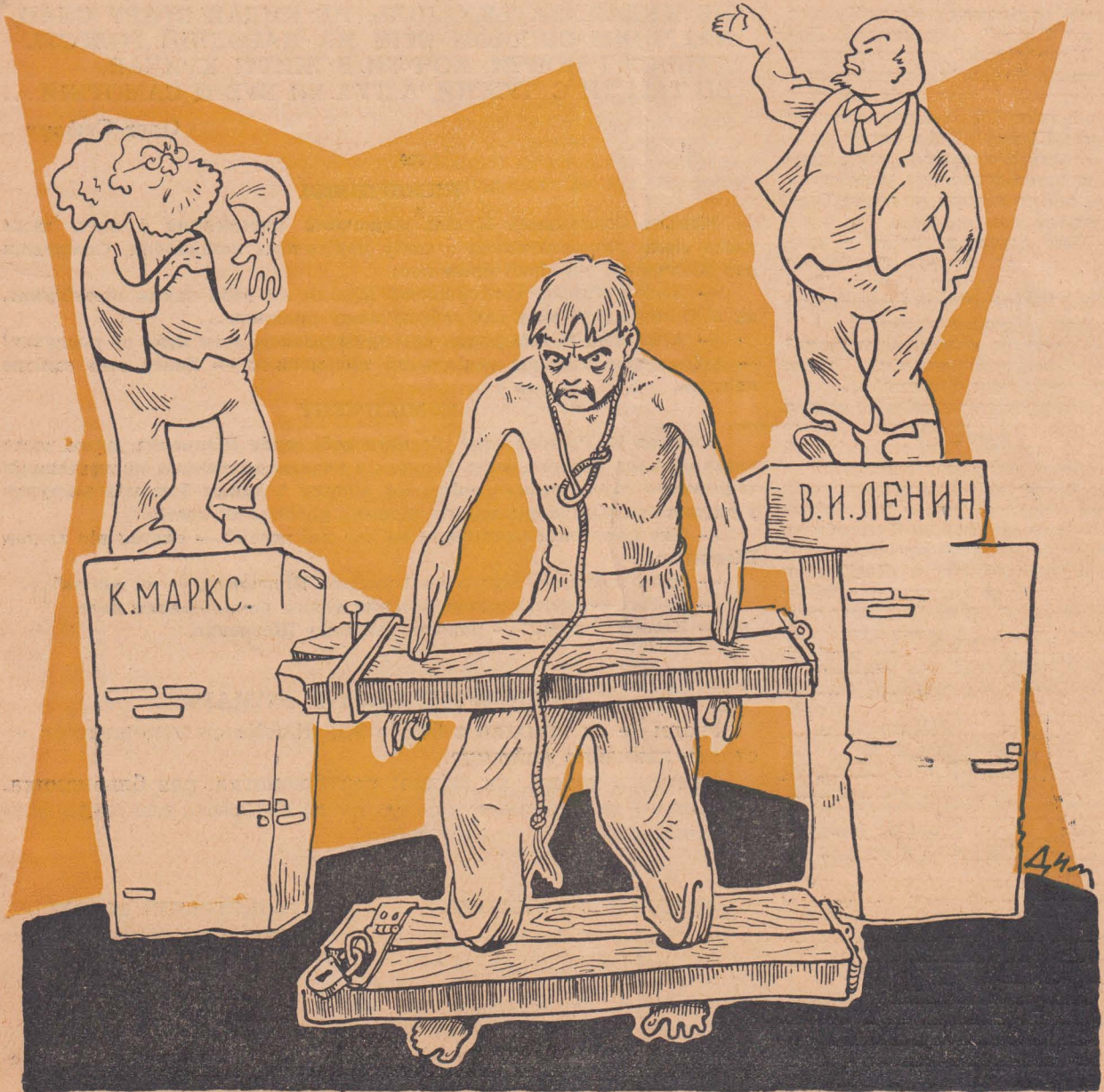
КОМОРА

ДВОТИЖНЕВИК САТИРИ І ГУМОРУ

Ч.: 6 (21)

МЮНХЕН, 15. березня 1948

Рік: III

ВІЛЬНА І ЩАСЛИВА РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

В повітрі вже чути весною...
Над будинком репатріаційної комісії товчаться воробі і злобно виспівають: Свірк! Свірк!...

Мій приятель, зажурений і смутний (поезії взагалі ніколи не пише!) влітає трьома погибелями до моєї кімнати:

— Друже! — говорить — кло-пйт...

— Який?

— Жінка мене зраджує...

— Зраджує? Ну, що ж, коли тебе жінка зраджує, то розведися з нею!

— Але, чи вона тоді перестане мене зраджувати? — питає меланхолійно друга.

Ми навіть, щоб і не хотіли, то мусимо себе зрадити: четверте число „Лиса Микити“ вийшло жовте, а „Комаря“ — сине...

І хай хтось після цього тепер скаже, що консолідація національних сил не поступає вперед... Рішуче поступає!

До ЦПУЕ навіть поступило 128 заяв в справі одержання ліцензії на чергові пресові органи.

Як довідуємось, на Юденбургу серйозно застановляються над справою уділення ліцензії для „Рідного Слова“. Ану, не дай, Боже, „Рідне Слово“ щераз згуртує довкола себе всіх українських письменників і науковців, а тоді що робитиме МУР, що робитиме Самчук і Шерех? Де і в кого останній вмовлюватиме, як в жида хворобу, що два плюс два рівняється шість, а біле ніколи не може бути чорним.

— Чого се пан виглуляє? — питаю при цих словах знайомого жидка з львівського Пляцу Теодора (не Курпіти!), що останньо на Жидлюнгу торгує м'якими.

— А чого се мам не виглуляєць? — сміючись говорить він. Пшече ви естесьце таці сьмешні!...

І він правду каже! Не так я сам, але ми, компактно, дуже смішний народ. Так, ми смішний народ, але гуморесок писати нема кому. З писань наших гумористів можна розплакатись, а з публіцистів — реготатись... Я особисто знаю, що зі статей про польсько-українські проблеми в „Часі“ один добродій так холерично розсміявся, що аж в СХС мусіли йому стулювати цюку. А одна пані на Фраймані, то взагалі до нині не може собі стулити. От, бідака!

Але крім цього всього — народ таки любить читати.

— Пане Климичин! — звертається на Дахауерштрассе една добродійка з провінційно-центрального табору, — можна б у вас щось дістати до читання?

— Щось пані добродійка бажають собі з великої літератури?

— Ні, пане добродію, дайте щось таке, що було б зрозуміле і логічне. Щось нормальне...

Йде весна... Нормальна весна. Весно, ти мучиш мене!... — писав Франко.

І мене також мучить. Мучить мене думка, коли люди, з весною в мозку, перестануть мучити український скитальчий народ, і показувати йому золоті грюшки на національній вербі. **Ака**

ШЕВЧЕНКОВІ

І ЗНОВ ТВІЙ СВІТЛИЙ ДЕНЬ, МОВ СОНЦЕ, СЕРЕД НАС
ОСВІЧУЄ З ВИСОТ БЕЗСМЕРТНО — ВІЧНУ ДАТУ...
МИ ЗГАДУЄМ ТЕБЕ, ЯК БАТЬКА, В КОЖЕН ЧАС,
І В СПОРАХ І ЖАЛЯХ БЕРЕМ ТВОЮ ЦИТАТУ...

ОДИН ТИ В ТЕМНУ НІЧ І КЛИКАВ, І БУДИВ,
І ЗНОСИВ БЕЗ НАРУГ ТЕМНИЧНІ ДНІ ХОЛОДНІ...
І ЖАЛКО НАМ, ЩО ТАК, ЯК ТИ, НАРОД ЛЮБИВ, —
МИ ТУТ ТОЙ СВІЙ НАРОД ЛЮБИТИ ТАК НЕ ГОДНІ...

МИ ЗНАЄМ: ЯК НІХТО, ТИ ВСІХ НАС ПЕРЕРІС,
І ВИКРЕСАВ СВІЙ НІМБ ВОГНЕМ, А НЕ ПАПЕРОМ.
ЦАРЯМ ТИ НЕ КЛОНИВСЬ І ГОРДО ПРАПОР НІС,
І НАВІТЬ У ТЮРМІ НЕ СТАВ ТИ ФОЛЬКСДОЙЧЕРОМ.

СТОЇШ ТЕПЕР ДЕСЬ САМ В БУЛЬВАРІ І ГЛЯДИШ,
НЕМА ТВОЇХ ДІТЕЙ В САДАХ ЯЧАТЬ РУЇНИ...
ПО МЮНХЕНАХ ЧУЖИХ ПЛЯНУЮТЬ ПЛЯН ДІДИ —
ДІСТАТИСЬ ХОЧ НА МАРС, ЩОБ ДАЛЬШ ВІД УКРАЇНИ...

СТІЙ, БАТЬКУ, ТВЕРДО СТІЙ І НЕ СХОДИ НАМИТЬ,
І ТИМ УСІМ, ЩО ЖДУТЬ, ДАВАЙ ЯСНУ РОЗРАДУ.
У НАС ТЕПЕР ВІЙНА ДЛЯ НЕНЬКИ АЖ КИПИТЬ,
БО ТАМ ЛИШИВСЯ КРАЙ, ТУТ ХОЧЕМ МАТИ ВЛАДУ...

НЕ КИДАЙ, БАТЬКУ, ПІЛЬ, НЕ КИДАЙ ЗГАРУ СЛАВ,
ЗАЛІЗНИМ СВІДКОМ СТІЙ НА НАРОДНІЙ ГОЛГОТІ.
ДИВИСЯ І МОВЧИ, ХОЧ ТИ В ЖИТТІ КРИЧАВ,
БО ТАМ ТИ Є ЧУЖИЙ, А ТУТ БИ БУВ Й САМОТНІЙ...

Олег Стюарт

НІСЕНІТНИЦЯ

Панько Олелькович Куліш, визначний письменник і поет, дуже часто гірко розчаровувався в своїх політичних концепціях. Стрінувши раз Шевченка, він гірко промовив:

— Любий Тарасе Григоровичу! Ніколи не роби таких нісенітниць, як я. Останньої — то я сам собі не можу простити...

— А бачиш? Я тобі радив не одружуватись, а ти мене не послухав! — добродушно відповів геніяльний письменник. — Тепер уже запізно каятись.

КОМПЛІМЕНТ

Княжна В. Репніна, щоб з'єднати собі серце Шевченка, дуже часто улаштовувала на його честь бенкети з участю визначних представників тодішнього літературного світу. На одному з таких бенкетів виступав з читанням своїх творів один з відомих російських поетів.

— Яке враження викликали на вас мої поезії? — спитав він згодом Шевченка.

— Ваші поезії, — сказав усміхаючись Шевченко, — як життя!...

— Тобто? — спитав розпромінений таким компліментом поет.

— Короткі і нудні! — пояснив поважно Шевченко.

З КНИГИ МУДРОСТИ „КОМАРЯ“

Люди — як книжки в бібліотеці. Найбільш непожиточні — стоять звичайно найвище.

Життя в таборі, як жінка: раз брюнетка, раз блондинка.

Мир — як керпакет: всі про нього говорять, але ніхто його не бачить.

ДЕЛЕГАЦІЯ З УКРАЇНИ

До Сталіна приїхала з голоду-уючої України делегація селян і робітників.

— Простіть нам, товаришу Сталін, але ми поміраємо з голоду...

— Процаю! — каже насупившись Сталін, — тільки не ширіть контрреволюцію.

В СОВЕТСЬКІЙ ШКОЛІ

— Чому народ прозвав Сталіна сонцем?

— Тому, що не може на нього дивитись...

ПРАВДА

— Що лишилось в Советах після смерті Леніна?

— Лише його мавзолей...

ПОЛІТИКА

У Мюнхені досі не відбулися Шевченківські святкування тому, що нашим партіям не вдалося домовитись щодо партійної приналежності Шевченка.

Львівські письменники і науковці, вивезені за будьтоби націоналістичну діяльність на Соловки, вислали Сталінові подяку.

Колгоспниці України поклялися урядові ССРСР призвичаїти свої корови приводити щомісяця по четверо телят.

З Кисва повідомляють, що Ван-да Василевська вродила дитину. Закордонні журналісти підкреслюють, що маля, зорієнтувавшись де знаходиться, зараз після народження, почало надаремно плакати. Враховуючи молодий вік дитини, місцеве енкаведе ще його за явну протибольшевицьку пропаганду не зважилось арештувати.

В зв'язку з катастрофальним харчовим положенням в ССРСР рішено знести харчові картки. На заощадженім папері мають видавати зібрані твори Сталіна.

Хрущов замовив собі трете число „Комаря”, щоб довідатись про смертельну недугу Сталіна.

У Совегах сподіються зміни грошей, бо за нововпроваджені нічого не можна купити.

Сателітні уряди повідомили ОН, що, з огляду на безпеку, їхні представники не братимуть участі в засіданнях ОН. Представників сателітних держав, що не повернулися до своїх столиць з попередніх засідань, засуджено на рідними судами на смерть.

Міністерство рільництва Канади приступило до підготовки плянтацій під засів лісів, які мають дати матеріал на будову кораблів для переселення за океан європейських ДП.

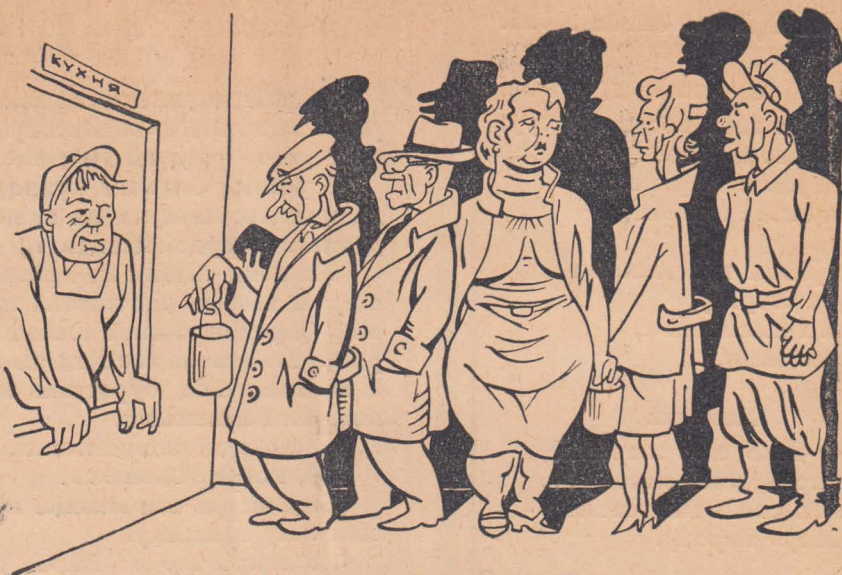
У Югославії покликано під зброю кілька річників, побоюючись нападу грецьких міліціонерів.

Міністерство закордонних справ Чехословаччини здементувало поголоску будьтоби в Чехословаччині немає свободи. Згідно з комунікатом — на терені ЧСР Свобода є і кожен може його бачити.

У Раді Безпеки розглядається проєкт засобів безпеки для Ради Безпеки.

У Румунії арештують всіх, хто має націоналістичну манію.

У Баварії соціалістична партія заатакувала за лиця прем'єра Егардта, що їх він казав видати шпиталіям, школам і монастирям.

«Поставали козаченьки довгими рядами...»

У ТАБОРІ

Один діпіст зайняв собі в таборі без згоди мешканевого уряду нове приміщення. Мешканевий уряд, довідавшись про це, викинув самовільного хазяїна з його нового місця поселення на коридор.

— Що ви робите? — кричить у злості діпіст до урядовця. — Будьте ж людиною! Та позамерзаємо на коридорі.

— Я не є людина, — говорить висланник уряду. — Я урядовець.

— Та я бачу, що ви не людина, але чому якраз це все, що не є людиною, має бути якраз свинею?

НА ШОФЕРСЬКИХ КУРСАХ

— Як ви, пане магістре, могли переїхати німця на голій дорозі? — питає таборовий суддя.

— Та він спав серед дороги! — каже магістр.

— А чому ж ви не давали сигналу?

— Та він спав, а я виніс здому добре виховання, і не хотів його будити.

ТИРАЖ

На засіданні авґсбурзької групи письменників висунув Чапленко питання тиражів сучасної української книжки.

— Мій один твір, — говорить Манило, — розійшовся в 10.000 примірниках.

Всі роблять зі здивування великі очі.

— Так панове! — кінчає Манило. — Це була одна з моїх байок, друкована минулого року в „Комарі”.

НА СІ АЙ СІ

— Отже ви кажете, що ця пані наша дружина?

— Так!

— А метрику шлюбу маєте?

— Ні!

— Як не маєте метрики шлюбу, то докажіть мені чимсь іншим, що вона дійсно ваша дружина.

— Пане, — звертається владувано діпіст, — якщо ви мені докажете, що вона не моя жінка і я зможу без неї виїхати, даю вам сто доларів.

У ТАБОРОВОГО ФОТОГРАФА

— Чи ви не вважаєте, пане фотографістий, що я на цій фотографії виглядаю, як мавпа?

— Ні, пане бльоковий, фотографія зовсім до вас подібна.

СКУРИВ

Бльоковий шпортає в дірці від своїх дверей і ніяк не може відімкнути. Таборовий поліцист бачить це і приступає ближче до нього.

— Пане бльоковий, ви доранку не відчинете. Та це сигаро, а не ключ.

— То я напевно ключ скурив.

ПОМІГ.

— Пане докторе! Дуже Вам дякую за останній лік, який Ви мені прислали.

— Поміг Вам?

— Ще й як! Помилково випиз його мій вуйко й я став тепер його багатим спадкоємцем.

Дурний шукає радости в горілці, А мудрий в „Комарі”.

СКАЖІТЬ

Чи советські протестаційні ноти пишуть композитори?

Чи демонстраціями керують демони?

Чи партія шахів належить до КУК-у?

Чи іржа може їсти таборову зупу?

Якими шляхами розходяться гроші?

Чи місяць дістає місячну пенсію?

Чи коньяк п'ють коні?

Якими мечами здобувають гроші?

Чи „Комар” приносить морську недугу?

Якими сходами сходить сонце?

придибашки

Зростаєм

З кожним днем ростемо вгору,
Майже аж до стелі.
Хоч не маєм України,
Б'ємся за... фотелі.

Але правда тут незбита
Ззаду і спереду:
Пасіка і Пасічник є,
А немає меду.

Немодні

День-у-день стає жаркіше,
Мов хтось влив окропу...
Пруться свіжі комуністи
У «гнилу» Європу.

Схаменіться, з Політбюра,
І шпаруйте нерви,
В нас м о с к а л и к и немодні,
Бо маєм консерви.

Чистка

Чистять, віють, замитають
Ті, що на переді,
Засилають у могилу,
Або на ведмеді...

Але істина одна є,
Ніде правди діти,
Що лиш там, де роблять чист-
Мусить щось смердіти. [ку]

Про чеські події

Про історії ті в Чехах
Шкода говорити!
Хто вродився з довгим рилом -
Мусить в світі рити.

Та навіки стане свідком
Слово етоголоسة,
Що не чехи, але батько,
Гам: запах свій Носек...

НАШ СПОРТ

Коли грач не потрапить у м'яч...

Легше забути дату свого урод-
ження,
ніж адресу „Комара”.

СІЛЬСЬКІ ЛІВОРУЦІОНЕРИ

Старий Наум, що ще за небіжки Австрії протримав дев'ять років за халявою вїтївську печатку, до нині говорить, що «хто чим воює — від того й гине»...

Горбатий Сашко і криворукий Петя та навіть отой хворий, не при нас кажучи на валентого, мелянхолїйний Миколка — давно в Твердолобівцях проповідували лїворуцїю.

Всі вони сидїли по кримїналах і кожний почувався гордим, що, як колись, як писала пророчиця Михальда, прийде сильний, народолюбивий восточний цар — то вони за свої дотеперїшні політичні заслуги заавансують щонайменше на солтисів і відплатяться буржуям за всі свої відсиджені согрїшенїя вольнїя і невольнїя.

А сьогоднї відплатитись революцїонерам було за що!

От, хочби, Сашко...

Бїдачисько сїм мїсяцїв пробув у цюпї і то занїц, за істинно свинську політику.

Бо нїби й що ж? Вкрав у Мацька Зайонца, жи го спїд Дзядова з бебехами жонд на нашї землї стегнув, звичайнїсїньке порося, нїби паце, рахувати.

Ну, що ж, вкрав, то вкрав, але, щоб, вибачте, за звиклого здохлака пакувати нашому хрїсциїновї сїм мїсяцїв на плечї, то таки кажїть, що хочете, є визиск і експлуатацїя робочого класу і заносить нацїональним гнетом.

Або Петя, Терпїв, як апостол, за релїгїю.

Також майже задармо пішов туди, де і Сашко!

Бо що ж нїби він винен, що в єгомостя було краще збїжжя, а в нього з кукїлем? Начитавшись ще в «Сель-робї», що всі земнї багатства належать виключно трудовї людинї — наладував серед ночї двї копї пан-отцевої пшеницї, і завїзши її благополучно до мїв — засїяв згодом у кримїналі.

Але що ж... Релїгїя і панївний клас... Шкода говорити! Релїгїя ж поневолює людину. І Петю також на три мїсяцї поневолила релїгїя...

А наймолодший мелянхолїйний Миколка, так, як і вони, тоже терпїв за народ.

Дїстався там без дурний лїворвер, жи го шандарї витрїсли в нього в воколотї...

Оповідали, жи но Сус Христос знає, як се тлумачив і нїц не помогло. — Забрали і фертїк.

А попри це все їхнї лїворуцїя таки наближалась... Йшла, як градова туча, що аж вересневї кленові листки ниць на землю падали і сонце раною червонїло...

В тих днях всі три, що гнили за народ в кримїналах, немов віджили.

Вони бачили, як з жахом приносив їм Мацько солонини та квасного молока, як оповїдав, що в вїсімнадцятїм роцї не вистрїлив під Львовом ані одного кунуса до українцїв, а що найважливіше, що так само, як і вони, не любить всяких грубарїв, шандарїв і прокураторїв...

Наближалась вимрїяна лїворуцїя і їхнїй радостї не було кїнця.

З-над Збруча сараною тягнулись на Галицьку Землю червонї полчища. Гусеницї танкїв грузнули в жилавий чорнозем, витискаючи парканики й хрестики та вїщуючи якесь дивовижне нещастя.

І в тому часї нашї Твердолобївцї також не спали... Сашко, Петя і Миколка зрихтували перед селом трїюмфальну браму, а каправий красноармеец, що забрїв у деревню до тьотї что-лібо покушати — почепив довжелезний «Привет» Красної і т. д. Армїї.

Та замість втїхи — почухали селяни сивавї чуби, а, рахувати, бабня — то прямо прослезилась. Не так може, що поздирано з тїєї брами жовто-голубї ленти, що їх вофірувала Мандзишинової Горпини вїдданиця, як си пригадуєте, чорнева Маруся і Петришин внук, жи се вї Львовї на ксьондза вчїв, як через це, що восточний цар сплюгавив їм село...

— Кажїт си, що хочете, всюдим був, але щосїм такого, то таки на вочим не вїдїв — марикував старий Наум.

— Та що се стало?

— Аво переслїбїзуйтеси, то пїзнаєте!

— Та не жиртуйте! Ви ж письменнї, то розкажїть!

І старий Наум, що ще за небіжки Австрїї протримав дев'ять років за халявою вїтївську печатку, заревїв серед заплаканих газдинь:

— Видите, людоньки! Того нам ані Франц Йосиф, ані таки нїби, рахувати, Польська не вчинила, що тї визвольники! Поздїрали нашї написи, а дали свою проклету таблицю, жи наще, рахувати, село, то, вибаште, привет Красної Армїї. Що за ганьба! Чуєте? Що за понїження!

Схвильованї слова дядька Наума подїлали на всїх громом.

— Як то — сїчали молодїцї — вони смїють так нас плюгавити? Що ж то в нас церкви нема, школи, чи може люди не такі, як всюдї? Га?

— Як вони смїють робити з нашого села войсковий привет! — тряслись від здости посинїлї баби.

— Та на землї сїл, як в морї пїску! Та най їдуть в лїси, в безвїстї та вибабраються враз з кихулами! — вимахували баби грізно п'ястуками.

Але змінити це присудженїе було важко. Огїрчення затроувало усїм життя.

Поважнї газди, надивившись на тї всі пролетарськї кумедїї, — досадно сїльовували й верталїсь до мїв.

— Ото, куме, будем тепер мати в селї фетер! — говорили мїж собою, чїхаючи спїтнїлї чуби.

Та факт такого нечуваного обезславлення села не лише не подобався звичайним гемаймам, що не знають політики, нї штильонкїв, але також боляче вразив і трьох лїворуцїонерїв, що за панської Польцї гнили за народ по кримїналах...

Кожний сподївався, що горбатий Сашко не допустить до такого шкандалю над рїдним його селом.

І дїйсно.

Коли рано-вранцї в'їжджали освободителї від муки, сала, й останньої курки в село — трїюмфальна брама була без напису.

Трьох лїворуцїонерїв побили таблицю колами, щоб не розносила свїтом чутку, що нїби рахувати таке село, як Твердолобївцї, з якого люди за народ гнили по кримїналах, що воно на ганьбу свободи і рївноправности — стало таким лецтїм войсковим приветом.

І тодї навїть і старий Наум признав негосподарськїй дитинї Сашку повний рїхт.

— Направду, Сашко стоїть за народом! Сашко народнїй син.

Одначе не довго гордився Сашко.

Єдинокровнї пейсатї козаки — приарештували всїх виновникїв і, як підлих саботажистїв та ворогїв народу і молодой, одинокої під сонцем, щасливої країнї, — присудили, на розстрїл.

Село плакало, село благало, жи но Сус Христос знає і таки нїц не помогло...

— Хто чим воює!... — зїдхав старий Наум. Така вже воля Божа...

— Какїм образом ані єто зделалї? — питались у людей большевики.

— Та де, паночку, образом! Та звичайним колом. Хто б ще хотїв святїй образ до такого напису про привет паскудити! Колами, паночку, побили, колами...

Вїд того часу багато переїлило через Твердолобївцї хмар.

Старий Наум і досї говорить, що його село, якого протримав дев'ять років за халявою вїтївську печатку — одиноке село на цалу Галїцїю, що не далось большевикам опоганити.

ТЕОК

НОВІ ЛІЦЕНЗІЇ

— Це прохання на вїзд?
— Ні, на новї пресовї ліцензїї...

ОДРАЗУ ПІЗНАВ

Одна панї просїла композитора Лїшта, щоб вїн оцїнив музичнї здїбностї її дочкї. Лїшт погодився, вислухав уважливо гру на фортепїанї і на питання, що думає про гру її дочкї, сказав:

— По грї видно, що вона по-бїблїйному вихована.

— Якто? — спитала здивована панї, — по бїблїйному?

— Во її лїва рука не знає, що робить права, — вїдповїв усїмхачучись славетний композитор.

✕

НЕ ПІЗНАВ

Вїдомий нїмецький письменник Леман повертав однїєї ночї підхмелений до мїв і нїяк не мїг потрапити на сходи. Розшукуючи їх, зловив на бар'єрї кулю і з переляку крикнув: Що до чорта, за одну нїч я зовсїм вилїсїв.

✕

НЕ ЗНАЛА

Жїнка французького посла хотїла з'єднати собї Бїсмарка і думала, що зумїє це зробити лише вїдповїдним його титулуванням. Спочатку кликала його „ексцеленцїє", потїм „пан фон Бїсмарк", а вкїнцї „майн лїбер Бїсмарк". Тодї допомїг їй Бїсмарк і сказав: Моє ім'я — Отто.

✕

ДІЙСНЕ

Один 70-лїтнїй генерал, приятель філософа Канта, прийшов одного разу в пїднесеному настрої до філософа:

— Слухай, я заручився з 20-рїчною дївчиною.

— Ну, що ж. Поздоровляю!

— Як думаєш, дїтей я вже не можу сподїватися?

— Так, але побоюватися можеш! — вїдповїв Кант.

✕

ПРИЧИНА

— Всї листи, що приходять з Заходу в Советськїй Союз, отвїрають.

— Цїкаво, чому?

— Во заклесних не можуть читати.

Дорогий Комарику і Ти, Іжаче, і Ви, Вельмишановний Пане Ридахтіре!

Насамперед: Слава Ісусу Христу, а сподіює, жи ми відповісте: Слава на віки — Героям слава!

Отож в перших ридях мого листа хочу се поскаржити перед Вами з моім горем. Бо й самі скажіт Ви, там на далекій чужині, запропорені наші потішителі, чи не маю я рихту перед Вами виводити жалі? Я, як тільки но того кровопійницю шляк трафив, зараз кинув ім тіжку тройгандельську запропорену панську Польську і приїхавім до Німеччини, щоб се ту зареєструвати на бідного і нещасного українця — скитальця, жи то ни має в світі права, ні хати, ні маєтку, ні коровці, ні ніц. Бо писали тоді там, де я був, всі газети і говорили в радіоні, жи якась тьотя Гунрра дає всім віхт, дає над головов і жи не треба ніц робити. Казали ми пани йти до Ганнуверу, тої столиці німецького панства, що повстало на грузах кровопійце Гітлера, і жи се нині називає Нідерзахсен. Ту ми дали файну касарню, назвали і „Лягер Лисенко” і казали чекаати, аж сі тхось надімнов змилосердит і озьме мне до Гамерики чи до Англії, де не п'ют більше крови з таких нещасних запропорених патріотів, як я, і Ви зі мнов. От і я ту сиджу вже другий рік і се не можу дочикати тої шифи, що з Времена возить жидів до Палестини і висаджує назад в Гамбург. Було би всьо в поритку, якби не наші пани, що заложили си ще еден Комітет і назвали го Допоможним Центральним Комітетом британської зони і взелисе за допомогу таким, як я.

Ті пани кажуть, жи нас ніхто в світі ни знає і жи ми бідна нація. Врадили вони, жи тре давати англікам і німцем якісь кумцери, жиби сі називало „Призинтанція”. Диветого давали наші пани виставку вишиваних лахів, жи то колись моя Параска ще, як ми були дома, вишивала і показували їх чужим панам враз з тими рушниками, що їх мала дістати тота файна курулева Англії, що її фуруграфію показувала газета „ПУГУ”.

Но сі тота виставка закінчила, а вже наші пани врадили, жи треба ліпшу призинтанцію зробити. І на мурах Гануверу зараз повивішували вони такі плакати, де сі писало, же тогоди то відбудесе „Великий Призинтанційний Кумцерт Українських Артистів”.

Тота призинтанція мала бути тільки для англікуф і німців. Наших на салю не пускали. Для них пани з Комітету на британську зону віддали місця на „гальорці”, як казав той Панько з лягерової поліції, жи за воїни під Ласовом служив. Он дивлюсі, аж там, ще далеко за мнов, сидит професур з гімназії, що мого бахура лісторії вчит, ще дальше професур зі шпитале, попід стіннов самі магістри, позаду нізінири і всі — всі гінтелігентні люди з лягру.

А на салі нима нікого, тільки виджу Михасе, жи то ревурум їздит, а служит в Кумітеті, десь там якийсь ганлік — жомнер сі заплентав, ще де інде якийсь шофер-німець, жи панів привіз. А чис вже зачинати. Казали, жи сі пунтуально зачне пів до семої. Ми з Парасков прийшли дуже пунтуально в семій години, коли ще на залі панів ганліків і німців не було. Закисьмо зі сусідами покурили турецькі, була вже пів до восьмої, а тут на сцену виходит якась призинтанція і говорит троха по-німецьки троха по-нашому, жи тога і тота точка програми аусфален, бо артисти поїхали до Ганглії. Ну, ніц, чикаємо аж сі покажут тоті гартисти, котрі ще не мають гафдавітуф і ни поїхали ще нікуди.

За кілька мінут на сцені показуютсе штири призинтанції, убрані в такі чорні анцуги, як то носили ті з панської трупарні Станіслава Здоня ві Львові, і співають ні то по-ганлійськи, ні то по-нашому. Я тільки чув: зум, зум, зум, а моя Параска ще цось. Файно сі вклонили, гальорка попляскали в руки і на сцені показалася ще одна файна призинтанція, така тлуста, груба дядина, та так вівкала цось сумно, жи ми аж слези стали в очах. Певно ни дали пани тій призинтанції їсти, або може не мали чим заплатити трамвая, бо так якась сумно вона співала. Потім були гівканя і гавканя ще

кількорох запрошених з енчих лягрів, якісь дві тьоті пофиркали ногами, а чотири дівки, жи то з ганлікськими емпістами ходет, показали гупака і то сі моїй Парасці найвенци сподобало.

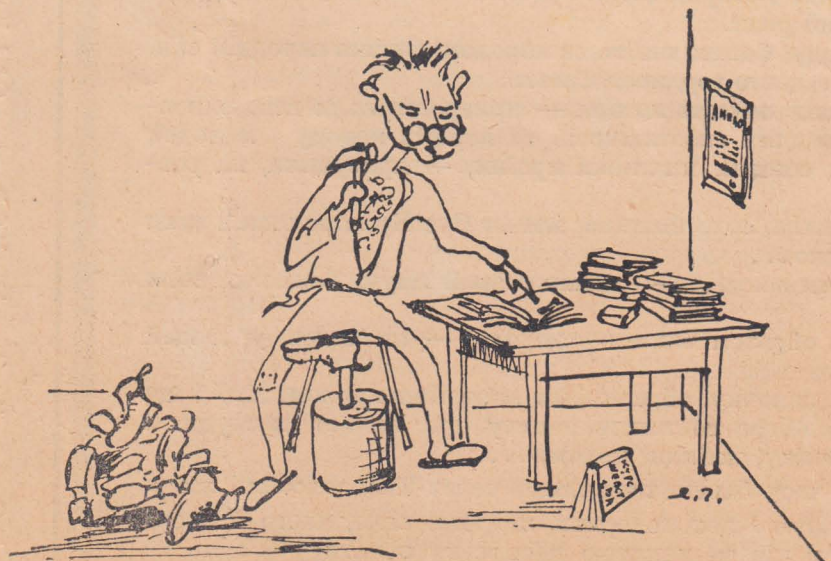
Якийсь професур бамкав на таких довгих цимбалах так голосно, жи му німці заборонили венци бамкати і замкнули на колодку фуртикляпу перед самим носом і вінесли фуртикляпу зі сцени.

Співали ще і гасали по сцені наші хлопці-бандуристи, якийсь дядько пив горілку і був такий паний, жи ми аж сі добрі часи пригадали, якімсе з Параскою живив. Така стара, як мою Параска, біла го патином, він се ховав за ту фуртикляпу, виходив і фурт се ховав, аж його баба дала му такого бобу, жи аж вправ на тій сцені, і що сі з ним дальше стало, не знаю, бомсе не міг дальше дивити, як го тота стара відьма маглювала. Ще якісь молоді вівкали і се цілували, люди трохи плескали, а вже комусе було скучило сидіти, ішов додому, а тоті, жи ни мали енчої роботи дома, сиділи до кінце. Цалий час виходив на сцену і се ховав якийсь призинтант і фурт по-німецьки балакав, та го наші хлопці, що служили в баворів по петь років ніц не розуміли, аж на кінци він сказав, жи сі призинтанція скінчила, і жи можна йти спати. На тім шлюс.

Тепер віншую Ти, Дорогий Комарику, і Вам, Пане Ридахтір, найвенци грошей, жибисти так добрі були і, як дасть Бог дочекати, приїхали до нас і показали нашим панам, як се робит призинтанцію. Венци ніц цікавого. А як ми будете відписувати, то не пишіт на „Лягер Лисенко”, бо там крадут листи, а таки просто на Кумітет, бо Михась каже, жи пани люблет читати чужу корисподенцію. Ая, чуети.

А тото писав **Іван Задрихвіст**
Запоротений номер 000497
ін Гановерблягер.

НАУКОВЕЦЬ ПРИ ПРАЦІ...

«Якби ви вчилися так, як треба...»

ЗАЯВА

Я, Іван Манило, не тому, що, як дехто думає, люблю, щоб будь-де і будь-ким згадувалося моє приманливе прізвище, і не тому, що я досі був дурень у всіх політичних і навіть (так кажуть) літературно-байкарських справах, а тому, що, довідавшись про створення нової партії генерала Наума Трирозума, дивлюсь на неї цілком серйозно, тобто як на реальний факт, а не як на пародійно-гумористичну витівку (мене не лід-ведеш!), тому перший оголошую себе її членом. Хочу, нарешті, бути членом і про це заявляю прилюдно, бо що з мене буде за байкар, коли за прикладом інших (напр. Буряківця) не візьмуся за велику політику і то в новоствореній партії, яка припала мені до душі більше, ніж моя рідна дружина Лідія. Отож прохаючи Вас передати цю заяву до проводу новоствореної партії і її Уряду, я сміливо ще раз оголошую своє прізвище (зовсім не для самореклями) і власноручно підписуюсь.

Ів. Манило

Авгсбург, 1. III. 1948 р.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Свіген Мухкет, Пфаркірхен. Пишете, що, щоб не поширювалось баламутство, хочете оголосити в „Трибуні“ заяву, що поміщеного під ініціалами вашого прізвища вірша Е. М. Спогад в 1-ому числі журналу „Вежі“ ви не писали, і не берете за нього, ні за названий журнал, найменшої відповідальності. Думаємо, що подавати таку заяву — злишне діло, бо такий почесний страх зродився в вашій хворій голові зовсім неоправдано. Для самореклями пошукajte собі інших засобів і не осміщуйте і без того своє смішне прізвище.

Іван Прийдун, Берхтегаден. Пишете, що студіюєте хемію, але не маєте пілручників. Ми також не маємо афілавіту. Запитуєте, що на світі найтяжче? Трудно нам відповісти, бо редакційний альхемік вийшов з редакції, а шеф-редактор є тієї думки, що найважче на світі — знайти дійсно мудру людину. Вчіться, вчіться, бо хто знає, де прийдеться нам вирубувати ліси.

Марійка Г., Штефанскірхен. Бажаних матеріалів для Литячих Салків не маємо. Була в Мюнхені в приватних руках рукописна праця на цю тему п. Пастернакової, але про її дальшу долю нічого не знаємо. Зверніться до її авторки в автійську зону. Пенделплата вирівняна до 1. IX. ц. р. Здоровимо.

„КОМАР“ (Іжак)

Двоцижневик сатири і гумору.

Ціна числа — 2 нім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох“.

Редагує: Колегія.

Головний редактор:

Д-р Ярема Галайда

Authorised by EUCOM Hq. Civil Affairs Division

Editor J. Lycholt.

Druck: N/0379

Редакція і Адміністрація:
„The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

ВСТАВАЙТЕ, КАЙДАНИ! ПОРВІТЕ!

— Ух, як лякають мене ці страшні слова...

КРАЩА БЕЗ І

«Слово істини», народній християнський місячник, що появляється в Вінніпегу за головним проводом Митрополита д-р Іларіона (Огієнка), приносить у 2-ому числі багатющій матеріал про життя і творчість... «улюбленого Архипастиря і Святителя Іларіона» (стор. 17-18).

У тексті газетки нарахували ми аж 97 разів таких Угодніків, що їх поміщено за головним проводом Митрополита Іларіона: † Іларіон, смиренний Іларіон, Митрополит Іларіон, Високопреосвященніший Митрополит Іларіон, Смиренний Богомолець Митрополит Іларіон, улюблений Архипастир Д-р Іларіон, Його Високопреосвященство Митрополит Іларіон, Митрополит Іларіон — слава православія, чільний і вірний син Матері-України і т. д. За цими славослов'ями на 18 ст. пишеться:

Багато ще слів на звеличання Його Пресвященства ми могли б сказати, але ми не бажаємо, щоб наші слова були подібні на хвальний гімн митрополитові Іларіонові, бо знаємо, що такий гімн був би не бажаний Його Смиренню.

Ми цікаві, яке смирення в органі Його Високопреосвященства понаписувало на 8-ми картках аж 97 разів небажаних Його Смиренню гімнів. У місячнику нічого не бракує, крім... християнської скромности Видавця.

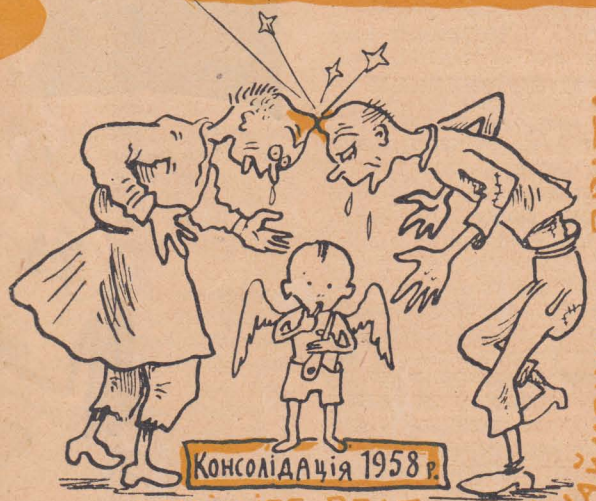

...НІМІ НА ПАНЩИНУ ІДУТЬ...

...СВОЇ ДІТИ ЇЇ РОЗПИНАЮТЬ...

...КОХАЙТЕСЯ, ЧОРНОБРОВІ, ТА НЕ З МОСКАДАВМИ...

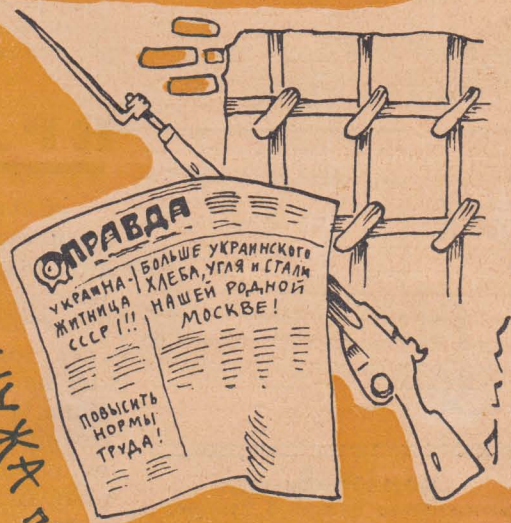
...НАЙМЕНШОГО БРАТА...

...ОБНІМІТЕ, БРАТИ МОЇ, НАЙМЕНШОГО БРАТА...

НЕ ПИТАЙТЕ, НЕ ШУКАЙТЕ ТОГО ЩО ЛУКАВЕ...

...В ТВОЇЙ ХАПІ ШУКА

ПРАВДА І СИЛА І ВОЛЯ...